

derlijke omstandigheden, zoals in geval van toeval of overmacht in de zin van artikel 42, tweede alinea, van 'sHofs Statuut-EEG.

Met een dergelijk geval kan niet worden gelijkgesteld, de omstandigheid dat een

ambtenaar niet over een authentieke versie van het Statuut in zijn eigen taal kon beschikken, terwijl het Statuut beschikbaar was in alle andere officiële talen, waarvan verzoeker er ten minste één voldoende diende te kennen.

RAPPORT TER TERECHTZITTING in zaak 276/85 *

I — De feiten en het procesverloop

Het juridisch kader

1. Artikel 1, lid 1, van verordening nr. 662/82 van de Raad van 22 maart 1982 tot vaststelling van bijzondere tijdelijke maatregelen betreffende de aanwerving van ambtenaren van de Europese Gemeenschappen in gevolge de toetreding van de Helleense Republiek tot de Gemeenschappen (PB 1982, L 78, blz. 1), bepaalt dat onder bepaalde voorwaarden en gedurende een beperkte periode, in afwijking van verschillende bepalingen van het Ambtenarenstatuut in vacatures kan worden voorzien door de benoeming van Griekse onderdanen. Lid 2 van dat zelfde artikel bepaalt, dat „tot aanstelling in de rangen... B 1, B 2, B 3... wordt besloten na een overeenkomstig bijlage III van het Statuut georganiseerd vergelijkend onderzoek op de grondslag van schriftelijke bewijsstukken”.

2. Ingevolge een in maart 1981 bekendgemaakt administratief besluit van de Commissie van 6 juni 1973 inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij

aanwerving, moet de ambtenaar over negen jaar beroepservaring beschikken om te kunnen worden ingedeeld in de rang B 3 (artikel 2), en over veertien jaar beroepservaring om te kunnen worden ingedeeld in de rang B 1 (artikel 4). Met betrekking tot de rang B 2 wordt in dat besluit bepaald: „Daar de hoogste rangen van de loopbanen B 3/B 2... bestemd zijn voor de bevorderingen binnen de loopbaan, is de aanstelling in deze rangen uitgesloten” (artikel 3, laatste alinea).

Bij een in de Mededelingen van de administratie van 21 oktober 1983 gepubliceerde nota stelde de directeur-generaal Personeelszaken en algemeen beheer van de Commissie het personeel ervan in kennis, dat het lid van de Commissie bevoegd voor personeelszaken en algemeen beheer, een nieuw besluit had genomen inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving, waarbij voornoemd besluit van 6 juni 1973 was geannuleerd en vervangen. Verder werd in die nota verklaard, dat bij wijze van uitzondering elke ambtenaar die overeenkomstig het laatstgenoemde besluit is ingedeeld, beschikte over een laatste termijn van drie maanden, te rekenen van de datum van de bekendmaking van het nieuwe besluit, om een verzoek tot herindeling in te

* Procestaal: Frans.

dienen, indien hij van mening was dat hij niet overeenkomstig de daarin bepaalde criteria was ingedeeld.

De feiten

1. Verzoeker, G. Cladakis, van Griekse nationaliteit, nam met succes deel aan het vergelijkend onderzoek COM/B/362 dat de Commissie had georganiseerd met het oog op de vorming van een reserve van assistenten van Griekse nationaliteit (rangen B 3 en B 2). Volgens de aankondiging van dit vergelijkend onderzoek diende die reserve voor „de aanwerving van Griekse onderdanen overeenkomstig verordening nr. 662/82 van de Raad”.

Bij besluit van 9 maart 1983 werd Cladakis aangesteld tot ambtenaar op proef in de hoedanigheid van assistent en ingedeeld in de rang B 3, salaristrap 3; bij besluit van 18 november 1983 werd hij vast aangesteld in zijn ambt.

Op 12 juli 1984 schreef Cladakis een brief aan de voorzitter van het paritair indelingscomité, waarin hij verzocht om herziening van zijn indeling „overeenkomstig de bepalingen van het besluit inzake de criteria voor de indeling in rang en salaristrap bij aanwerving”. Hij voerde hiertoe in wezen aan, dat zijn beroepservaring (twintig jaar) hoger was dan die welke volgens het betrokken besluit was vereist om te kunnen worden aangesteld in de rang B 1 (veertien jaar) — in het geval dat hij zou hebben deelgenomen aan een vergelijkend onderzoek ter voorziening in een post van die rang —, en dat hij bijgevolg in de rang B 2 had moeten worden ingedeeld.

Dit verzoek werd afgewezen bij besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 30 oktober 1984, bevestigd door een nota van 29 november daaraanvolgend, op grond dat het was ingediend na het verstrijken van

de in de mededeling van 21 oktober 1983 gestelde termijn van drie maanden en dat Cladakis bovendien was ingedeeld op het volgens de indelingscriteria hoogst mogelijk niveau.

Op 15 januari 1985 diende Cladakis op grond van artikel 90, lid 2, Ambtenarenstatuut een klacht in tegen „de weigering van de administratie om het administratieve besluit inzake de criteria voor de indeling van maart 1981 op mij toe te passen”, en verzocht hij zijn geval overeenkomstig dat besluit en verordening nr. 662/82 van de Raad opnieuw te onderzoeken.

Deze klacht werd door de Commissie afgewezen bij een uitdrukkelijk besluit van 4 juni 1985, dat op 5 juni ter kennis van verzoeker werd gebracht.

2. Bij verzoekschrift van 9 september 1985, dat die zelfde dag ter griffie van het Hof is ingeschreven, heeft verzoeker het onderhavige beroep ingesteld.

Het Hof (Derde kamer) heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Conclusies van partijen

Verzoeker concludeert dat het den Hove behage:

— nietig te verklaren:

- 1) het besluit van het tot aanstelling bevoegd gezag van 9 maart 1983 houdende indeling van verzoeker in de rang B 3, salaristrap 3;
- 2) voor zover nodig, de besluiten van 30 oktober en 29 november 1984 houdende weigering van de door verzoeker gevraagde herziening van zijn

indeling, alsmede het uitdrukkelijke besluit van de Commissie van 4 juni 1985 tot afwijzing van de door verzoeker op 15 juni 1985 ingediende administratieve klacht;

- verweerster krachtens artikel 69, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering te verwijzen in de kosten van het geding, alsmede, krachtens artikel 73, sub b, van dat Reglement, in de door verzoeker in verband met de procedure gemaakte noodzakelijke kosten, in het bijzonder de reis- en verblijfkosten en het honorarium van een advocaat.

De *Commissie* concludeert dat het den Hove behage:

- het beroep niet-ontvankelijk, subsidiair het ongegrond te verklaren,
- kosten rechtens.

III — Middelen en argumenten van partijen

De ontvankelijkheid

1. Tot staving van de ontvankelijkheid van het beroep wijst *verzoeker* erop, dat een collega (G. Batras) die zich in een soortgelijke situatie bevond, op 19 september 1984 overeenkomstig voornoemde verordening nr. 662/82 een herziening van zijn indeling heeft gekregen. Het besluit houdende herindeling van G. Batras, vormt derhalve een nieuw feit van voldoende belang om verzoeker, op wie deze verordening niet is toegepast, het recht te geven een nieuw onderzoek van zijn indeling te vorderen (cf. arrest van 15 mei 1985, zaak 127/84, Esly, Jurispr. 1985, blz. 1437).

Het verzoek om een nieuw onderzoek is binnen de termijn van drie maanden na het besluit houdende herindeling van G. Batras

ingediend; vervolgens is binnen de in het Statuut gestelde termijn een klacht ingediend en beroep ingesteld.

2. De *Commissie* betwist de ontvankelijkheid van het beroep, doch werpt geen formele exceptie van niet-ontvankelijkheid op.

Het voor verzoeker bezwarende besluit is zijn aanstellingsbesluit van 9 maart 1983. Dit is hem op 18 juni 1983 ter kennis gebracht, doch hij heeft daartegen niet binnen een termijn van drie maanden een klacht bij de *Commissie* ingediend. Het beroep is derhalve tardief.

Het besluit houdende herindeling van G. Batras vormt geen nieuw feit dat een nieuwe termijn kan doen ingaan, daar die herindeling precies dezelfde rechtsgrondslag heeft als de indeling van verzoeker, te weten het administratieve besluit van 6 juni 1973 (en niet verordening nr. 662/82, gelijk verzoeker beweert). Het arrest-Esly is in het onderhavige geval derhalve irrelevant, daar het een geval betreft waarin de administratie weigerde op de verzoeker dezelfde regels toe te passen als op sommige van zijn collega's waren toegepast.

Ten gronde

1. *Verzoeker* stelt dat het indelingsbesluit verkeerd is gemotiveerd en in strijd is met artikel 1, lid 2, van verordening nr. 662/82 van de Raad.

Genoemde bepaling laat onder meer toe, dat ambtenaren van Griekse nationaliteit worden aangesteld in ambten van de rang B 2. Daar het vergelijkend onderzoek COM/B/362 was georganiseerd met het oog op de vorming van een aanwervingsreserve van Griekse onderdanen overeenkomstig verordening nr. 662/82, dienden de geslaagde kandidaten bij hun aanstelling in

overeenstemming met die verordening te worden ingedeeld.

Artikel 3 van het administratieve besluit van 6 juni 1973, krachtens hetwelk de hoogste rang van de loopbaan B 3/B 2 bestemd is voor de bevorderingen binnen de loopbaan, is in het onderhavige geval niet van toepassing, aangezien verordening nr. 662/82 in afwijking daarvan tijdelijk heeft toegestaan dat Griekse onderdanen in de rang B 2 worden aangesteld. Deze verordening is trouwens juist vastgesteld in afwijking van het Statuut en van de ter uitvoering daarvan vastgestelde verordeningen en besluiten.

Bijgevolg hadden in een ambt van de loopbaan B 2/B 3 aangestelde Griekse onderdanen die een grotere beroepservaring hadden dan vereist is voor aanstelling in de rang B 3, salaristrap 3, of althans diegenen die een grotere beroepservaring hadden dan vereist is voor aanstelling in de rang B 1, krachtens verordening nr. 662/82 moeten worden aangesteld in de rang B 2. In het onderhavige geval beschikte verzoeker over een specifieke beroepservaring van twintig jaar, dus meer dan de veertien jaar beroepservaring die vereist zijn voor indeling in de rang B 1.

Dit is de uitlegging die de Commissie en de Raad zelf er impliciet aan hebben gegeven. Vanaf de begrotingsjaren 1981 en 1982 heeft de Commissie immers nieuwe vaste ambten in de rang B 2 voor Griekse onderdanen aangevraagd en heeft de Raad deze aanvragen ingewilligd. Daar ingevolge artikel 45 van het Statuut een ambtenaar pas voor bevordering in aanmerking komt wanneer hij een minimumdiensttijd van twee jaar in zijn rang heeft, zou die begrotingsmaatregel geen enkele zin hebben indien het daarbij niet ging om een afwijking van arti-

kel 3 van het administratieve besluit van 6 juni 1973.

Verder wijst verzoeker erop, dat de Commissie bij de eerste uitbreiding van de Gemeenschappen verscheidene vergelijkende onderzoeken heeft georganiseerd waarbij uitdrukkelijk was bepaald dat de ambtenaren van Deense, Britse of Ierse nationaliteit eventueel in de rang B 2 konden worden aangesteld. Die vergelijkende onderzoeken waren georganiseerd overeenkomstig een verordening van de Raad waarin een soortgelijke bepaling voorkwam als in artikel 1, lid 2, van verordening nr. 662/82.

2. De *Commissie* merkt op, dat verordening nr. 662/82 is vastgesteld om bij de aanstelling van Griekse onderdanen in de betrokken rangen te kunnen afwijken van het Ambtenarenstatuut. Zij liet de interne besluiten der instellingen betreffende indeling evenwel onverlet. Artikel 1, lid 2, van deze verordening had met name tot doel, de in het Statuut voorziene mogelijkheid van vergelijkende onderzoeken aan de hand van examens onder meer voor de rangen B 2 en B 3 uit te sluiten. Deze bepaling doet evenwel geen juridische verplichting ontstaan om de geslaagde kandidaten aan te stellen in de rang B 3.

Bovendien geldt voornoemde bepaling voor de aanstelling van Griekse onderdanen bij alle gemeenschapsinstellingen; elke instelling heeft evenwel haar eigen indelingsregels toegepast op de Griekse ambtenaren die zij op grond van de betrokken vergelijkende onderzoeken heeft aangeworven.

Uit de aankondiging van vergelijkend onderzoek COM/B/362, volgens welke een reserve van assistenten moest worden gevormd „wier loopbaan de rangen 3 en 2 van

categorie B omvat”, kan evenmin worden afgeleid dat aanwervingen in de rang B 2 waren voorzien. Onder punt II („bezoldiging”) van die aankondiging wordt integendeel gezegd, dat het basissalaris ligt tussen 73 863 BFR (voor de rang B 3, salaristrap 1) en 80 605 BFR (voor de rang B 3, salaristrap 3).

Ten slotte verklaart de Commissie dat zij de extra vaste B 2-ambten voor de begrotingsjaren 1981 en 1982 niet heeft aangevraagd met de bedoeling Griekse onderdanen in die rang aan te werven, maar om distorsie in het organigram te voorkomen en om onderdanen van een nieuwe Lid-Staat een normale ambtenaarsloopbaan te kunnen bieden.

IV — Antwoorden op een vraag van het Hof

In antwoord op een vraag van het Hof verklaren *verzoeker* en de *Commissie* eensgezind, dat de termijn van drie maanden voor het instellen van beroep krachtens artikel 91, lid 3, Ambtenarenstatuut in het onderhavige geval in acht is genomen.

Daar het besluit houdende afwijzing van verzoekers klacht hem op 5 juni 1985 ter kennis is gebracht, is die termijn immers ingegaan op 6 juni daaraanvolgend, zulks krachtens artikel 80, paragraaf 1, van het Reglement voor de procesvoering (volgens *verzoeker*) of krachtens artikel 81, paragraaf 1 (volgens de *Commissie*).

Verzoeker en de *Commissie* zijn het er ook over eens, dat krachtens artikel 3 van verordening nr. 1182/71 van de Raad van 3 juni 1971 houdende vaststelling van de regels die van toepassing zijn op termijnen, data en aanvangs- en vervaltijden (PB 1971, L 124, blz. 1), 6 september 1985 de laatste dag van die termijn van drie maanden was.

Verzoeker verklaart in dit verband, dat het Ambtenarenstatuut een „rechtshandeling van de Raad” in de zin van artikel 1 van verordening nr. 1182/81 is en als dusdanig

binnen het toepassingsgebied van deze verordening valt. In twee ambtenarenzaken zou het Hof trouwens reeds impliciet tot deze conclusie zijn gekomen (arrest van 26 november 1981, zaak 195/80, Michel, Jurispr. 1981, blz. 2861; arrest van 2 mei 1985, zaak 38/84, J. K., Jurispr. 1985, blz. 1271).

De *Commissie* geeft toe, dat de berekening van de dag waarop de beroepstermijn verstrijkt, in geen enkele bepaling van gemeenschapsrecht uitdrukkelijk wordt geregeld. Zij is evenwel van mening, dat de algemene formulering van artikel 1 van verordening nr. 1182/71 („... is deze verordening van toepassing op de door de Raad... vastgestelde of vast te stellen rechtshandelingen”) erop wijst, dat het Ambtenarenstatuut als door de Raad vastgestelde verordening binnen het toepassingsgebied van verordening nr. 1182/71 valt en dat die formulering ook bepalingen betreffende procestermijnen omvat. Een analogische toepassing van verordening nr. 1182/71 zou volgens de *Commissie* in elk geval kunnen worden overwogen.

Aan de aldus berekende termijn van drie maanden dienen volgens *verzoeker* en de *Commissie* twee dagen te worden toegevoegd wegens de afstand tussen verzoekers gewone verblijfplaats (in België) en het Groothertogdom Luxemburg (bijlage II bij het Reglement voor de procesvoering). Daar de laatste dag van deze termijn (8 september 1985) een zondag was, is overeenkomstig artikel 80, paragraaf 2, van het Reglement voor de procesvoering de termijn evenwel pas de daaropvolgende werkdag, namelijk maandag 9 september 1985, verstreken. Waar het verzoekschrift op 9 september 1985 is neergelegd, is het beroep dus tijdig ingesteld.

U. Everling
rechter-rapporteur